

מ"ת 420/12/13 - ולרי קרקוז נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 420-12-13 מדינת ישראל נ' קרקוז
תיק חיצוני: 20-22504/2013

בפני	כב' השופט דן סעדון
מבקשים	ולרי קרקוז ע"י עו"ד ברנט יורי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל ע"י עו"ד מאיר סמי

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 4.12.13 המורה, בהסכמת הצדדים, על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר הכוללת בין היתר מעצר בית לילי. לב ליבה של טענת המבקש בהליך זה הוא, כי המבקש עובד כטכנאי בין היתר בשעת הלילה ומעצר הבית פוגע ביכולתו להתפרנס ועשוי אף להביא לפיטוריו מעבודתו. המבקש טוען עוד כי אין לו עבר פלילי. עברו התעבורתי תקין יחסית וכולל 9 הרשעות קודמות מסוג ברירת משפט ואין לחובתו כל הרשעה המהווה או יכולה להוות אינדיקציה לכך שלא יקיים את צו בית המשפט להימנע מנהיגה כל עוד הוא פסול לנהיגה. עוד מוסיף המבקש כי על פי ההחלטה האמורה הוא שוחרר למעצר בית לילי ללא פיקוח אך חרף זאת לא נרשמה לחובתו ולו הפרה אחת של תנאי השחרור. משמע, המבקש ראוי לאימון בית המשפט וככזה ראוי לקבל את בקשתו להקל בתנאי שחרורו על דרך של ביטול מעצר הבית הלילי.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, הבקשה אינה עונה לדרישות הדין בנדון. סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996 קובע עילות שרק בהתקיימן קמה זכות לעתור לעיון חוזר בהחלטות מעצר ושחרור. במקרה זה לא קמה אף לא אחת מן העילות שכן המבקש מודה כי לא השתנו הנסיבות מאז ניתנה ההחלטה האחרונה בעניין שחרורו בתנאים מגבילים. אף לא חלף זמן ניכר ממעד מתן ההחלטה שניתנה כאמור רק ב-4.12.13. ואחרון, נטען כי תנאי השחרור לא נקבעו במקרה זה על ידי בית המשפט אלא הנאשם עצמו הסכים לתנאים אלה ומשעשה כן - חזקה עליו שידע למה הוא מסכים ושקל היטב את השלכותיה של הסכמתו ומכאן שאין לקבל טענתו בדבר הצורך בעיון חוזר בהחלטה.

דין והכרעה

לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות וטענות הצדדים מצאתי לקבל את הבקשה ולבטל את מעצר הבית הלילי באופן

שיותר למבקש לצאת לעבודה (מבלי לנהוג) לצורכי פרנסה. אלה טעמי.

ראשית אומר כי אין במקרה זה חולק כי לא חל כל שינוי בנסיבות המצדיק בקשה זו כך שדומה כי חלופה זו אינה רלוונטית לענייננו.

יש עם זאת רלוונטיות לטענה כי חלף "זמן ניכר" המצדיק עיון חוזר בתנאי שחרורו של המבקש. כידוע "הקביעה שעבר "זמן ניכר" מעת מתן ההחלטה באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ"ניכר" בשים לב בין השאר למאזן בין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי בשל חלוף הזמן אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון בין היתר חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכלית הנפשיות" (בש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם))

כאמור, למבקש במקרה זה אין כל עבירות העשויות להוות אינדיקציה לכך כי המבקש לא יכבד את החלטת בית המשפט ולא ינהג עד לתום ההליכים בעניינו. למבקש אין הרשעה בעבירה דומה או זהה. אין לו עבר פלילי ואין לחובתו הרשעה בעבירות כמו נהיגה בזמן פסילה העשויה לרמז על יחס מזלזל לחוק או לצווי בית המשפט. עוד ראוי לציין כי בפסיקת בתי המשפט ניתן למצוא דוגמאות למכביר לכך שבמקרים דומים למקרה זה ואף חמורים ממנו, הסתפק בית המשפט - כל אימת שמצא כי ניתן ליתן אימון במבקש - בשחרורו של המבקש תוך פסילת רישונו ובערבויות הולמות. כך למשל בעמ"ת 44540-11-10 (גרוס) נקבע במקרה הוא נהג העורר בשכרות בעת שתיק שכרות נוסף היה תלוי ועומד נגדו ומשפטו היה צפוי להימשך מספר חודשים, כי אין הצדקה למעצר בית בלתי מוגבל וכי ניתן להסתפק בנסיבות העניין במעצר בית בן 30 ימים, פסילה על תום ההליכים וערבויות נוספות. בית המשפט קובע כי "במצב דברים כזה נראה לי שמעצר בית לתקופה כל כך ארוכה הוא בגדר החלטה מכבידה מאד וספק נחוצה". בית המשפט עמד על "אנומליה", כלשונו, העשויה להיווצר מכך שבעוד שבתקופה בה מנהל הנאשם את משפטו ואמור ליהנות מחזקת החפות הרי שחירותו מוגבלת בעוד שלאחר הרשעתו וגזירת דינו - מצב בו לא עומדת לנאשם חזקת החפות - יהיה די בפסילת רישונו של הנאשם על מנת להבטיח את שלם הציבור מבלי להיזקק לפגיעה בחירות הנאשם.

בעמ"ת 40221-07-11 (מזרחי) נהג העורר בשכרות תוך שתיק שכרות נוסף תלוי ועומד נגדו, סירב לבדיקת דם וזאת לאחר שגרם לתאונה עצמית ואף הגדיל לעשות וניסה להתחמק רגלית מן המקום. באותה פרשה הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת קרת- מאיר) כי ניתן וצריך לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר באמצעות פסילתו לנהיגה ושחרורו למעצר בית באיזוק אלקטרוני. בהחלטה זו סוקר בית המשפט פסקי דין אחרים, הנחזים להיות חמורים מן המיוחס למבקש, ומצא כי בכולם נפסק כי ניתן לאיין את המסוכנות ללא מעצר בית תוך הסתפקות בפסילת רישונו עד תום ההליכים והטלת ערבויות.

בעמ"י 22737-01-10 (בן ציון) שוחרר מי שנחשד כמי שסירב לבדיקת שכרות תוך שבעברו שכרות קודמת, וגרם לת"ד כשברכבו בנו בן השש. בית המשפט קבע כי "...מאחר והמשיב מעולם לא נהג בזמן פסילה יש בהגבלת נהיגתו כדי לאיין את המסוכנות ואין צורך בהחזקתו במעצר בית, דבר שעלול לפגוע בצורה חמורה בחירותו מעבר למידה הנדרשת".

אשר לצורך ביציאה לעבודה. אין ספק כי יש ממש בטענה כי המבקש צפה או יכול היה לצפות את השלכותיה של הסכמתו להימנע מעבודה בלילות שעה שחלק מעבודתו כרוך בעבודה בשעות הלילה. יחד עם זאת, סבורני כי באיזון בין

ההסכמה של המבקש "להיעצר" בשעות הלילה לבין האינטרס הציבורי - ולא רק הפרטי - בהמשך עבודתו של המבקש נוטה הכף בבירור לעבר האחרון. בית המשפט העליון עמד על האינטרס הציבורי בקציבתו של מעצר הבית לתקופה סבירה באומרו: "יציאה לעבודה עונה הן על האינטרס הפרטי של הנאשם.. אך עונה היא גם על האינטרס הציבורי במקרים רבים, שכן תנאי מעצר בית לתקופה ארוכה עלולים לגרום לתסכול ולבטלה ולהוביל להפרת תנאי השחרור ולביצוע עבירות נוספות" (בש"פ 8369/09 (בצר)). במקרה אחר נאמר כי "יש לזכור כי מדובר בבחור צעיר אשר יש חשש כי היעדר תעסוקה, וזאת ללא קשר לצורך כלכלי כלשהו, יביא אותו לכיוונים לא רצויים וכבר נאמר כי "סוף הבטלה לעורר עוון..." (בש"פ 3611/10)

לאור כל האמור ובשים לב לכך שיציאתו של המבקש לעבודה היא בעלת חשיבות הן למבקש והן לציבור; בשים לב לכך שבמהלך התקופה בה היה המבקש במעצר בית לילי לא נרשמה לחובתו ולו הפרה אחת של תנאי השחרור; בשים לב לכך שעברו התעבורתי של המבקש כלל אינו מכביד ואין לחובתו הרשעות קודמות בעבירות דומות או זהות לזו המיוחסת לו במסגרת התיק העיקרי וכן אין לחובתו עבירות המהוות אינדיקציה לכך כי לא יכבד את צו בית המשפט הפוסל אותו לנהיגה בכלי רכב עד תום ההליכים במשפטו, אני סבור כי האיזון הנכון בין המסוכנות הנשקפת מן המבקש לבין הצורך להבטיח את שלום ציבור המשתמשים בדרך מאפשר ביטול מעצר הבית הלילי תוך הותרת יתר תנאי שחרורו של המבקש על כנם.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ד, 29 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.